

Drahokamy 2

Květoslav Minařík

CANOPUS

Vydavatelská řada DRAHOKAMY
svazek 3

Květoslav Minařík

Drahokamy 2

Canopus
Praha 2012

ISBN: 978-80-87692-19-6
© Květoslav Minařík

Obsah

ÚVODNÍ CHARAKTERISTIKA.....	6
JAK NA TO	10
JAK JSEM BYL UVEDEN DO VYSOKÉ MAGIE TZV. PRAVÉ RUKY	14
ODKAZ	20
PŘIZNÁNÍ	22
BILANCE	25
MOST.....	31
O REALIZACI A DĚSU PRAHU	35
MONOLOG	40
DOKUMENT	45
CO DÁLE	49
DETERMINISMUS TIBETSKÝCH MISTRŮ.....	53
NASTALA ZLÁ DOBA	55
CESTA K POZNÁNÍ	57
MYSTICKÁ CESTA PROMĚNAMI ŽIVLŮ.....	68
VZNIK A VÝVOJ JEVŮ	92
O PŮVODU BYTÍ	97
O PŮVODU SVĚTA Z HLEDISKA PRAKTICKÉ MYSTIKY...	102
FYZIKÁLNÍ ZÁKLADY DUCHOVNÍHO VÝVOJE BYTÍ	107
GENEZE.....	113
PROBLÉM JÓGY	122

MYSTIK A POČASÍ.....	125
PSYCHIATRŮM	127
OKULTISMUS.....	130
OKULTISMUS POD LUPOU.....	133
TIBETSKÁ MYSTIKA.....	138
DŽŇÁNAJÓGA.....	143
Stručná definice jógy a jejích systémů	143
Tři světy.....	145
Makrosvět džňány	148
Praxe džňány	151
Vysvětlení	153
Závěr	154
PODMÍNKY PRO MYSTICKÉ VEDENÍ A STYKY	157

ÚVODNÍ CHARAKTERISTIKA

Druhý díl souboru drobných prací nazvaných „Drahokamy“ obsahuje sdělení zasažená do autobiografického rámce, proto také alespoň stručně seznámíme s některými úseky života tohoto vynikajícího znalce duchovních nauk Východu i Západu a jejich praktického uskutečňovatele, autora těchto sdělení, jež svérázným způsobem navazují na jeho nauku, kterou nazval „integrální jóga“. Tímto názvem ji také odlišil od ostatních známých jógických systémů, s nimiž se v Evropě setkáváme na knižním trhu, které však pojednávají o józe většinou neúplně a opomíjejí hluboké morální požadavky, bez nichž se staly tyto jógické systémy jen bezduchou kulturistikou.

Autor těchto sdělení správně rozpoznal tuto závalu evropsky tradované jógy, a proto začal zcela nekompromisně a energicky uvádět do své vlastní praxe všechny morální a technické požadavky jógy. Tak především způsobem života, založeným na soustavném analytickém sebezpozorování, umožňujícím mu objektivně poznat různé bytostné sklony, tendence a projevy psychické oblasti, odstranil závadné jevy nekompromisním dodržováním všech morálních předpisů. Tím se mu otevřela cesta ke správným a účinným meditačním a koncentračním postupům, jejichž pomocí dosáhl všech vynikajících výsledků včetně přímého poznání a hlubokého vhledu do všech skutečností mikrokosmu a makrokosmu.

Velmi draze to sice zaplatil těžkými zdravotními poruchami, neboť neměl zkušeného vůdce, znalého nejen správných morálních a koncentračně technických postupů, ale také rizik spojených s prováděním jógy v našich podmínkách. Kladem zmíněných tvrdých a bolestných životních zkušeností bylo zjištění, co lze v našem evropském prostředí a životních podmínkách provádět z jógických disciplín bez újmy na zdraví a bez jiných nebezpečí, plynoucích z nevhodných zásahů do subtilních vztahů psychických složek.

Dobře znal hlubokou devastaci psychické oblasti moderního člověka, proto se řídil v rozhovorech s lidmi šetrnou zásadou, jež zní: „Nikdy jsem neplenil v názorech druhého.“ Dovedl však najít a sloučit zdravé prvky různých duchovních nauk Východu i Západu, kriticky je srovnat a vybrat z nich prvky, které lze v našich dnešních životních podmínkách a prostředí bez rizika realizovat.

Písemná sdělení autora nejsou tedy výsledkem teoretického bádání ani kompilací z knih naučených neb vyčtených vědomostí o józe, ale vyplývají z hlubokého vhledu

do skutečnosti a přímého poznání daných jevů světa imanentního i transcendentního. Souhrn všech zde uvedených skutečností a zkušeností také umožnil autorovi zasadit do autobiografického rámce hluboké pravdy, týkající se jak nekompromisně správného morálního života, tak extenzivního a intenzivního soustředění dle pouček integrální jógy, kterou lze v našich životních podmínkách a prostředí postupně realizovat, aniž je takto usilující člověk nebezpečně ohrožen, anebo mu je znemožněn další postup v duchovním vývoji na cestě k dokonalosti.

V autobiografických sděleních autor osvětluje vztahy a zákonitosti mnohdy velmi složité a obtížně sdělitelné lidem s četnými materialistickými nebo idealistickými či světsky realistickými předsudky, lidem dosud marně hledajícím vnitřní harmonii, kterou jim dosavadní způsob myšlení nedal. Proto také své poučky dokládá vlastními životními zkušenostmi mnohdy svízelnými a dramaticky zauzlenými.

V druhé části souboru drobných prací „Drahokamy“ jsou pro svou závažnost podloženou vlastními životními zkušenostmi nejdříve uvedena autobiografická sdělení, po nich následuje skupina sdělení zabývajících se vztahy k různým vědním oborům a filozofickým systémům z oboru duchovních nauk; dále jsou práce se speciálním zaměřením.

V dalších odstavcích jsou tedy na prvním místě uvedena autobiografická sdělení, jejich název a stručný obsah zachycující několika větami svéráznou podstatu sdělení.

Autor v následujících postupně jednotlivě uváděných konkrétních sděleních:

Jak na to seznamuje čtenáře s těžkostmi a obtížemi, jež ho od mládí provázely a přivedly ho k tomu, aby svůj život řešil pomocí jógy; díky nekompromisnímu dodržování všech příkazů jógy dosáhl realizace.

Jak jsem byl uveden do vysoké magie tzv. pravé ruky líčí své zásahy ve snaze založit hluboko v příčinném světě příznivější osudy lidstva, a to tím, že svými dobrými stavy mysli a nálad čelil zlým stavům mysli a nálad, jež ovládaly mysl a nálady neovládajících se lidí. Jak dalece se tyto dobré stavy mysli a nálad odrazily v dějinách našeho národa i světa doložil několika praktickými velmi zajímavými ukázkami.

Odkaz (r. 1954) oznamuje, že se mu podařilo formulovat a zanechat čistou duchovní nauku, dávající životní směrnice k jejímu uskutečnění.

Přiznání uvádí své zkušenosti a poznatky, jež jako vynikající znalec mahájány získal z vlastní praxe, že stavy vědomí a karma určují sféru pobytu bytostí.

Bilance uvádí okolnosti, jež mu nedovolily přímý přenos nauky od ducha k duchu a současně od ucha k uchu.

Most líčí své úsilí překlenout bájnou řeku Styx z břehu běžného lidství na druhý břeh božství „Ariadninou nití“ své nauky a přemostit mostem přímého zasvěcení.

O realizaci a Děsu prahu líčí své zkušenosti při přechodu Márova příkopu s jeho desetitisíci léčkami za první, druhé a třetí realizace, jež přečkal díky bedlivému uvědomování si těla s dodržováním všech požadavků správného postupu.

Monolog uvažuje o relativitě vzdáleností, jevů a vlivů v makrokosmu a mikrokosmu, do jejichž vzájemných relativních vztahů mu dala vniknout jóga správným zdokonalením pozorovacích schopností; to ho přivedlo k poznání, že za hranicemi „bytí“ stálých změn je klid absolutní.

Dokument seznamuje čtenáře s průvodními jevy první, druhé a třetí realizace mystika maximalisty.

Co dále vidí své úsilí zanechat světu spásnou nauku ohroženo závažnými chorobami, jimiž trpěl, a policejními zásahy totalitního režimu, kterým byl stále pronásledován.

Determinismus tibetských mistrů upozorňuje na vztah duchovních prvků jáství k periférii bytí za koncentrace až typu nirvikalpamádhi, neboť periferie bytí má být zahrnuta do spásného dění.

Nastala zlá doba nabádá lidi, aby nastoupili cestu světla a dobra, neboť jen tak se mohou vyhnout větším hrůzám než v r. 1939–1945.

Cesta k poznání poukazuje, že věda zakládá poznání na laboratorních pokusech bez ohledu na morální odpovědnost, kdežto duchovní nauky na prohlubujícím se analytickém sebezpozorování s nekompromisní morální kázní; to se odráží v závěrech poznání, že jevy makrokosmu i mikrokosmu mají původ v „primum mobile“, jež se dále rozvíjí dle zákonů setrvačnosti a gravitačních vztahů.

Mystická cesta proměnami živlů poukazuje na výhledy, kterých lze dosáhnout mystickým úsilím, a to zemní živel – tělo – udílí stálost, vodní živel – pociťování – vede k odosobnění, ohňový živel – energie a vůle – vede k rozrušení struktury těla napětím, vzdušný živel – inteligence a duševní život – je intelektualizující faktor rozpouštějící já.

Vznik a vývoj jevů indická filozofie vykládá interferenci sil v gravitačním, ev. v elektromagnetickém poli; jeho trvání je dáno zákonem o zachování energie a pudem sebezáchovy v živé přírodě. U člověka je možný vývoj metodami jógy.

O původu bytí. Původ bytí lze nalézt jen pronikavým vhledem nebo permanentně vše analyzující uklidněnou myslí a vědomím, oproštěným od reflexního myšlení a pociťování. Takto poznává se celá bytost jako neustálý proces změn odehrávajících se v neproměnném fyzikálním poli bytí, majícím povahu vědomí na úrovni bytí.

O původu světa z hlediska praktické mystiky sdílí poznatky vědy, že stvoření jsou kvanta korpuskulí podléhající gravitaci, jež vládne ve fyzikálním poli vesmíru. Fyzikální pole je prázdnota korespondující s božským světlem klidu, jež adekvátními duševními a duchovními postupy lze poznat jako nirvánu zvoucí a vábivou.

Fyzikální základy duchovního vývoje bytí řeší vztahy elektromagnetických potenciálů, jejich napětí a frekvencí, v oblasti minerální, vegetativní, animální a též u člověka, který může rozvinout vysokofrekvenční vibrace oblasti vědomí, rozumu, myslí a vůle za pomoci jógických metod a takto je promítnout až do transcendentna.

Geneze vysvětluje jógický aspekt tvůrčího procesu od prvního až do sedmého dne dle podání uvedeného v 1. knize Mojžíšově zvané Genesis.

Problém jógy je demonstrován na rovnostranném trojúhelníku, který má tíhová střediska a , b , c , s gravitačním polem v α a β drahách a napětím v rovnováze, kterou naruší přiblížení nebo vzdálení některé strany.

Mystik a počasí. Počasí lze plně ovládnout absolutním zastavením veškeré duševní činnosti z vlastní vůle. Dnes stačí jen zadržení duševní činnosti s introvertním soustředěním a s manipulací s osobní náladou.

Psychiatrům. Postoj psychiatrie k mystice a buddhismu je nesprávný, neboť tyto disciplíny správně prováděné vedou k jasnému vědomí s ovládáním automatiky myšlení, citění a celé psychické oblasti s rozvojem vnitřní harmonie. Naproti tomu mysticismus a mechanický životní názor vedou k duševní pasivitě s reflexní automatikou myšlení, citění a rozvojem pudovosti s poklesem jasného vědomí a vnitřní harmonie.

Okultismus je souhrn ezoterních prvků mystiky, jógy, buddhismu a mahájány; vyžaduje absolutní sebevládu, odosobnění s rozvojem ušlechtilých pocitů a myšlenek, jež indukuje do celého lidstva. To je pravá idea okultismu, jeho opak je zneužití okultismu.

Okultismus pod lupou. Autor dle svých zkušeností upozorňuje na sílu myšlenky, které má být použito jen pro šíření dobra v přítomnosti i pro budoucnost, neboť to je lepší okultismus než vyvíjet jasnovidnost a dělat „magii“.

Tibetská mystika mahájány – severského buddhismu – seznamuje čtenáře se šesti naukami, jež lze rozdělit do dvou kategorií, a to: 1. jóga velkého symbolu, nauka o psychickém teple, jóga dlouhého HŮM; tyto pro Evropana nejsou vhodné; 2. jóga mystické oběti, nauka o přenosu vědomí, jóga prázdnoty jsou evropskému pojetí a pochopení bližší.

Džňánajóga uvádí definici jógy a základní rysy jednotlivých jóg. Praxe džňánajógy spočívá v pozorování těla zrakem, myslí a vědomím, jež se mění v extenzivní soustředění celé bytosti a nabývá na intenzitě, až se objeví transcendentní svět druhého a třetího kontinua, tedy svět sil, energií a oblast prázdná – kosmického vědomí.

Doc. MUDr. Antonín Bajer

JAK NA TO

myslím na mystiku, na duchovní vývoj, na zasvěcení, na sebepoznání

Curriculum vitae

Když jsem v roce 1922 vyšel ze školy, dovedl jsem číst dobře ze školní čítanky, ale noviny jsem číst nedokázal. Hlavně snad proto, že to nebyla čítanková četba.

Ještě téhož léta jsem utekl z domova pro domácí poměry.

Živil jsem se jako pomocný dělník na stavbě, z počátku v H. K. a později v J. n. N.

Když začínala zima, práce na stavbách přestávaly, a proto jsem se vrátil do blízkosti domova. Nastěhoval jsem se ke svému bratrovi. Tomu jsem doma překážel. Snad proto a snad z ohledu na moji existenční budoucnost mě začal nutit, abych se šel učit nějakému řemeslu. A hned mi dal na vybranou pekařinu nebo řezničinu.

Řezníkem jsem se stát nechtěl, a proto jsem se jím nestal. Když jsem se učil dva roky, vzepřel jsem se týrání svým učebním mistrem, a tak jsem se doučil jinde.

V té době jsem se už nacházel ve vrcholící vnitřní krizi. Chtěl jsem ji řešit tím, že budu chodit do putyk, mezi prostitutky a že tak tuto krizi utopím v kalu světské spodiny.

Měl jsem však tehdy jediného přítele, staršího

o šest let. Snad o mé krizi věděl. A tak jednou za mnou přišel a řekl mi: „Ty jsi taková hloubavá povaha. Nezajímalo by tě tohle?“ S těmi slovy mi podal knihu od Yogiho Ramačaraky: Indických yogiů věda o dechu. Když jsem ji pak četl, svitlo mi: to jsem vždy hledal! Jenže podněcující návody k dalšímu postupu jsem v ní nenašel, i když jsem mnohá cvičení v ní uvedená prováděl.

Jednou, když jsem bez cíle bloumal ulicemi města, uviděl jsem ve výkladě knihkupectví knihu od O Hašnu Hary: Praktický joga. Co je jóga jsem už věděl a kromě toho stála 5,- Kč, což bylo pro mne únosným vydáním, a tak jsem si ji koupil.

Když jsem tuto knihu přečetl, poznal jsem zase, že jsem našel to, co jsem vždycky hledal. Rozhodoval jsem se tedy, zda nauku, již tato kniha obsahovala, mám přijmout nebo nikoli. Bylo mi totiž jasné, že nežiju v takových podmínkách, jež jsou této nauce příznivé. Jenže východisko v životě jsem stejně žádné

neviděl, a proto jsem se klonil k tomu, že tuto nauku přijmu, ať už to dopadne jakkoli.

Asi čtrnáct dní jsem sledoval, jak se chová má bytost právě ve vztahu k požadavkům, kladeným touto naukovou knihou. Během té doby jsem dospěl k názoru, že bych ty podmínky s jistými výhradami splnit mohl, a proto jsem se definitivně rozhodl.

Druhého dne po tomto rozhodnutí jsem začal žít podle jejích předpisů.

Jako jedinou výhradu jsem stanovil, že budu plnit všechny příkazy, jež na své „čely“ kladla, ale když se neukáže žádný výsledek jako ovoce předepsané kázně, vrátím se k putykám a prostitutkám.

Brzy jsem se přesvědčil a také mi to bylo jasné, že setrvačnost starého způsobu života bude narušovat dokonalé dodržování všech příkazů, ale protože jsem byl na to pozorný, nezdálo se mi, že v novém způsobu života padám nazpět. Naopak. Nové prožitkové kategorie se zmocňovaly mého nitra a já jsem pouze pozoroval, jak se vše vyvíjí a co to všechno se mnou dělá. Smysl pro tyto prožitky jasně pouze příznakové si mě nepodmanil, a tak jsem pouze usiloval a pozoroval. Naději ve mně budila skutečnost, že se tyto prožitky stále zlepšovaly, což jsem akceptoval s uspokojením, aniž jsem z toho vyvozoval jakékoli závěry.

To zřejmě byla podmínka, aby takto se přetvářející bytost vydala ze sebe plod v podobě mé první mystické realizace. Trvalo to jeden a půl roku.

Již v jejím prvním okamžiku jsem náhle pochopil, že jsem dosáhl toho, po čem touží všichni lidé bez rozdílu, čeho však chce dosáhnout každý jiným, svým osobitým způsobem. Ale to už mi bylo zřejmé, že žádný z obvyklých způsobů snažení k tomu nevede, protože je vždy založen na osobních sklonech, jimiž se bludné zaměření a úsilí pouze posilují.

Na základě toho jsem uvažoval, že bych se měl uzpůsobit k tomu sdělit své zkušenosti v podobě nauky druhým. Realizační proces však trval s neztenčenou silou dále téměř po dobu dvou let. Těžká a odpovědná práce pekařského tovaryše mi však neumožnila, abych skončil se stavem, který mi dovoľoval stále pouze číst dobře školní čítanku, ale špatně noviny. Ale realizační proces se konečně začal mírnit; nebyl už tak prudký, a proto jsem měl čas sledovat, jak to nyní se mnou je.

Dospěl jsem k přesvědčení, že v mé bytosti je stále ještě nějaký nepokoj, jiný, než když jsem na svou novou cestu vstoupil, ale přece jen to byl nepokoj, jenž nesvědčil o ukončení celého procesu mystického růstu.

V květnu 1928 jsem konečně dospěl k rozhodnutí, že se tento můj stav musí skončit.

Poměry byly příčinou, že jsem tehdy stál u studně a díval se na oblohu, jež byla jako vždy prostou klenbou nebes nad krajinou. Ale v tu dobu jsem už začal hrímat své zaklínání nikoho menšího než tisícinásobného Brahmy. Pod mocí tohoto zaklínání prostá nebeská klenba začala měnit svůj obvyklý vzhled. Stávala se zřetelněji a zřetelněji obličejem tisícinásobného Brahmy. A pak náhle něco ve mně začalo varovat. Uposlechl jsem tohoto varování a změnil zaklínání. Zaklínal jsem s úmyslem, aby ta podoba zmizela a místo ní se nade mnou znovu rozklenula nic neříkající, obyčejná obloha.

Pak už nebylo nic. Přece však: za několik dní potom jsem dosáhl jistoty: už nikdy nebudu nic hledat. Ani ve světě, ani v pralesích života, ani v lidech, ani ve společnosti; vůbec v ničem a nic. Potom – divte se všichni mystikové – šel můj život dál. Nauka, již jsem konečně objevil a jež se dala dobře nazvat „znovuobjevenou zavátou stezkou buddhů“, se mi i po teoretické stránce zcela ujasnila. Proto jsem se začal snažit najít někoho, komu bych ji mohl sdělit, někoho, kdo by byl schopný přijmout ji v podobě mystického zasvěcení. Ale jako Buddha jsem si mohl postěžovat: „Ať tuto nauku vykládám kuse nebo zevrubně, stručně nebo obšírně, je vše marné.“ Lidé jsou tak zaujatí vštípeným jim přesvědčením o životě a počínání, že nikdo opravdu nehledá, aby okovy nevědomosti zlomil. Proto jsem si vynutil velmi vážný rozhovor s tisícinásobným Brahmou. Řekl mi, jaké mám v této věci možnosti. Po nějakou dobu jsem se pak rozhodoval, a když mé dva pokusy s nadějnými muži v tomto směru selhaly, obrátil jsem pozornost do ženského světa.

Na tisícinásobného Brahmou jsem se už neobracel, protože se podle mého soudu v tom vyznat nemohl. To však jen mimochodem.

Téměř žádná z dívek u mne nemohla uspět. Bylo mi jasné, že přes můj ideální pohled na ně „mají v hlavě jenom hlínu“. Dokážou se snad dobře točit kolem kamen, vychovávat děti a snad i někdy hospodařit, ale moje realizace a mystika jim jsou tak vzdálené, že dorozumění není možné.

Pak však přece jen se objevila jedna. V srdci měla světlo náboženských sklonů i oheň, jako je boží, a – pod paží Bibli svatou. To jediné bylo přijatelné.

Její příchodem do mého života má stále více neprodyšná izolace přestávala, jak mi to tisícinásobný Brahma předpověděl. – Jenže nic nemělo být lehké. Má průvodkyně životem a světem vedle mne dvakrát zešílela. Kdo však by nezešílel, když žije vedle mne a lne ke mně?

Pro obyčejné lidské oko jsem nevedl ideálně svatý život, nýbrž pouze život všední. Ale můj mystický život šel přesto dál, i když už ke všemu jsem měl i syna. Přiznám se: měl jsem syna. Teď podle mne pouze někde žije. Ne však jako můj

syn, syn svého otce. Má totiž manželku, která nikdy nechtěla vzít v úvahu, že on má také rodiče. Na to jsem mu v jednom dopise doporučil, aby ji k tomuto zjištění přivedl tím, že ji zbije až do bezvědomí. To on neudělal. Proto nemá otce a já nemám syna. Z toho mi vzešel pocit, v jakém má žít Dokonalý.

Ted' už dožívám a žiju pouze nauku. Mohu si jen klást otázku: žijí ji také ti, kdo jdou za mnou? Asi se jim nedaří přecíst si knihu nějakého O Hašnu Hary a pak jednoduše její návody v životě uplatnit bez úvah kolem jejího filozofického obsahu. Mají však pravdu: nejen O Hašnuova kniha o józe je tak suchá, že neposkytuje potravu pro myšlení a filozofování, sebeohlupování vymyšlenými pocity nebo pro vybudování falešného přesvědčení, že je člověk posvěcen nějakým zasvěcením. Snad i to se jednou spraví! Ale to už já zde nebudu. – Jak to vím? Věru nesnadno dokáže člověk opustit dosavadní způsob života, kdy mu sklony diktují každé počínání i názory i přesvědčení, a začne žít život Dokonalých, kteří jdou a jen se dívají. To nesnadno, zdá se, vyžaduje čas, který člověk za celý svůj život sotva získá, když večer nejde spát jako nedokonalý a ráno nevstane jako Dokonalý. Ale to už není má věc. Je tu možno připomenout, že neexistuje vývoj, nýbrž pouze vůlí vynucená změna. A pozor na toto: naukovou knihou není pouze ta O Hašnu Harova. Ale to nechť si každý rozřeší sám.

Řekl jsem už však, že žiju v pocitech Dokonalého. Proto jsem si jist, že končím v poznání Buddhově. V Kristově nikoli, čehož důkazem je to, že i když jsem tak mnoho a intenzivně pracoval v říši příčin, přece se nikomu nepodařilo přivést mne na šibenici. Proto mé poznání není kristovské, nýbrž buddhovské. A provaz šibenice se nad mým krkem chtivě houpal. Zůstane však po mně mé poznání a tento můj bytostný stav jako dědictví jiných? – Asi nikomu není lehké uskutečnit toho O Hašnu Haru. Ale pozor! Nedá se říci, že jenom jeho nauka je správná. Alespoň jako učebnice mystické filozofie. Ale když se něco v životě má uskutečnit, něco, co člověka dovede až k poznání Buddha, musí se podle předpisů spásné nauky žít. Rozhodně nestačí se její pomocí pouze filozoficky vzdělávat. V takovém případě se totiž žít reálný život přestává a zbude filozofování. To není k ničemu, s výjimkou vyhledávání hádek o správných a nesprávných mystických naukách a snahách.

Je nezbytné necvičit se v chápání teorie nauky, nýbrž v jejím uskutečňování v přirozeném, tj. citovém životě.

JAK JSEM BYL UVEDEN DO VYSOKÉ MAGIE TZV. PRAVÉ RUKY

Když jsem vstoupil na cestu jógické výchovy, považoval jsem za nezbytné přijmout její systém osmi kroků, z nichž prvním je morálka, jama. A tu jsem již narazil na to, že při dodržování příkazů jama zesiluje pesimismus; to vyplývá z nezbytné likvidace nadějí, které vždy silně bují, když je mladý člověk orientován do světa.

Stupňování pesimismu následkem zřikání se všeho, co člověka láká, když je orientován do světa, mi připadalo vlastně jako úpadek, protože nespokojenost a s ní související pesimismus se tím převádí na jiné pole; člověk se tak může stát truchlivým kajícím.

Snažil jsem se proto být radostný tím víc, čím více jsem se zřikal světa. Tím se mi podařilo udělat svou náladu nezávislou na zevních podmínkách.

Komu se podaří udržovat svou náladu nezávislou na zevních podmínkách, stane se velmi citlivým na prostředí i na jednotlivé lidi. Proto jsem začal poznávat, že nálady jsou ovlivňovány vlnovitými vlivy, které působí na každého jednotlivce. Z toho jsem se poučil, že své duševní stavy musím chránit nejen před nezřetelnými změnami svého vlastního nitra, nýbrž i před zesílenými vlivy prostředí.

Když jsem se naučil chránit před ovlivňujícími momenty prostředí, poznal jsem, že stejně jako prostředí ovlivňuje jednotlivce, jednatel může ovlivňovat prostředí. Poznal jsem, že nasadí-li někdo proti velmi silnému vlivu prostředí příslušný druh vůlí mocně udržované nálady, projeví se to v přenášení jeho nálady na společnost, v níž se nachází.

Tak jsem poznal základy vysoké magie. Magie, která už nemá sloužit záměrům osoby magikovy, ale může být použita k dobru světa. To platí za podmínky, že v ní vůbec nebude rozhodovat osoba magikova, ale naopak magik, řídící se příkazem „nečiň jiným to, co nechceš, aby ti jiní činili“, bude mít na zřeteli dobro, které milují dobří lidé.

Vždy jsem používal znalost magie. Jako zkoušky u osob, které předstíraly, že jsou zasvěceny, jindy ke své osobní obraně, která je dovolena, když stačí

obrátit mysl a cítění nepřátel jiným komplexem myšlenek a pocitů, než jakým jsou uchvázeni. A konečně – hlavně – jsem jí užíval v oblasti světové morálky nebo politiky.

Na cestu používání magie v oblasti světové morálky a politiky jsem byl uveden hned poté, kdy jsem dosáhl úspěchu v udržování žádoucího optimismu proti neurčitým popudům, které tento optimismus přemáhají. Tyto neurčité popudy pocházejí z mentálního prostoru lidských bytostí; tento prostor je po celou dobu, kdy jsem se stal jóginem, nasycen sugestivně působícími vlivy, které jsou z jiného hlediska předzvěstmi zkázy.

Zjistil jsem, že předzvěsti zkázy jsou velmi konkrétní, a protože jsem už tehdy dovedl abstrahovat od „božího jícnu“, vyzněla celá věc takto: vida silné předzvěsti zkázy lidí, ptal jsem se toho, kterého jmenujeme Bůh: „Je možné, aby se tomu lidstvo vyhnulo?“ Odpověď: „Když se lidstvo polepší.“ Otázka: „Může se polepšit?“ Na to Bůh neodpověděl.

Od té doby jsem kladl proti mechanicky se uplatňujícímu komplexu myšlenek a podnětů u lidí ucelenou soustavu myšlenek a duševních stavů zdravějších kvalit. Byl jsem však sám a vášně zla si razily cestu k brzkému uplatnění.

Pak se ukázalo, že tyto vášně jsou zesilovány a rozdmychávány jen menšími skupinami lidí. Veliká většina lidstva zůstává pasivní a stává se proto pouze nástrojem k rozšiřování zla nebo dobra. Poznal jsem, že jsou nástrojem vhodnějším pro rozšiřování zla než dobra z toho prostého důvodu, že u nich převládají elementární sklony. Tím se ukázala situace velmi složitou. Tím složitější, že se mi za sklony a popudy ukazoval duchový činitel, kterého jsem izoloval jako atavismy, v nichž jsou ukryty tendence, uvedené v život elementárními sklony předků a prapředků.

Pro magii nejsou tyto tendence nedosažitelné. Je to mentál jiné kategorie a jeho tendence lze blokovat stejně jako tendence denního vědomí a myšlení. Tyto tendence však svědčí o tom, že běžní lidé nikdy nevědí, zda konají dobro nebo zlo a zda se jejich jednání později neukáže jako zlé, ačkoliv si přejí, aby bylo dobré.

Toto poznání mi vysvětlilo celou problematiku lidských osudů v celosvětovém měřítku a současně mi zcela ujasnilo jak pracovat ke změně poměrů ve světě.

Nejprve jsem použil komplexu příznivého myšlení a dobré nálady při projednávání jakéhosi zákona v parlamentě našeho státu a projednání bylo kladné. Nevím už, o jaký zákon šlo, ale na tom snad nesejde. Mně samému pozdější zkušenosti dokázaly, že dobro se mnohem snáze prosazuje, jestliže světová politika necílí k násilí a válce. Když cílí, pak v dobru nastává zdrženlivost, kdežto

zlé věci se začínají uchycovat ve světě jako následek rozličných opatření „nadhumanního“ charakteru.

Přišel rok 1933 a 1934. Ať tehdy začalo vrhat stíny zla nové Německo, nebo tu byly ještě jiné vlivy, mně samému se zdálo, že nejhorší předzvěsti pro nás (naš národ) se ztělesňují ve výsledcích parlamentních voleb v našem státě. Byl jsem až vykolejený zlými předzvěstmi. Byl jsem však přesvědčen, že moc ke změně politických, a tedy i lidských poměrů, mám v ruce já sám. Avšak žádná okolnost se nedá prosadit bez příslušných podmínek. Žádal jsem tehdy proto svého zaměstnavatele, také mystika, aby mi poskytl trochu úlevy, že bych potřeboval čas, abych mohl udělat něco velmi prospěšného pro lidstvo. Ale jeho guruem byl K. Weinfurter. Proto vše dobré i zlé připisoval pouze boží vůli, ačkoli jak on, tak i jeho guru, se bez ohledu na tuto vůli snažili vždy včas „chytit zisk za pačesy“. Byl jsem tedy odmítnut, i když nešlo o nic, co by ho příliš zatěžovalo. Člověk, který kde si v hostinci rozdupal dost svých výrobků, aby dokázal, že si to může dovolit, protože je „továrník“, mne nepodrobil této zkoušce možností. Naopak mi se svým guruem začal připisovat různé nečestné záměry a úmysly a posléze mě na radu svého gurua propustil ze zaměstnání, ačkoli dobře věděl, co to tehdy znamenalo. Byla přece těžká hospodářská krize.

Zlo tedy přišlo. Ať už jsem se mýlil či nikoli, viděl jsem, že mu byly otevřeny dveře tehdejšími vítězstvími agrární strany ve volbách do parlamentu. Právě od té doby jsem se cítil spolu se všemi lidmi našeho národa jako v černém mraku zla a nečekal jsem už nic jiného než katastrofu, do níž se řítí celé lidstvo.

Po několika letech se pak moje existenční poměry zlepšily. Kombinoval jsem proto různé vlivy podle toho, jaké kontury měl právě ten mrak všeho zlého. Stupňoval jsem a snižoval napětí, abych pružně čelil blížícímu se a zesilujícímu zlu, a protože jsem si ani na chvíli nemohl odpočinout, vyústilo to dlouhodobé a nesmírně silné napětí v aginálních stavech srdce.

Byl rok 1938. Byl jsem nesmírně vzrušen, ačkoli se prostor zdál jemnější než kdy předtím. Chodil jsem neklidně po pokoji, udržuje v mysli nesmírné napětí. Ani jsem si nevšiml, že se uprostřed pokoje objevila rakev; jednoduše jsem se jí vyhýbal. Pak náhle se v ní začala hýbat mrtvola. Uniformovaný někdo, kdo se probíral ze strnulosti a přehazuje nohy přes okraj rakve, řekl: „Tak už jdu.“ Hitler.

Měl jsem ho před sebou a byl v mé moci. Jenže s černým mrakem, který měl zahalit lidstvo a vybit se v silném konkrétním zlu, měl sotva co společného, s výjimkou toho, že chtěl „udělat pořádek v Evropě“ podle svých představ a záměrů. Byl tedy „za mašinou“, kterou jistě sám vytvářel; proto sotva mohl něco změnit na směru, kterým se ta „mašina“ chtěla ubírat.

Uvolnil jsem ho tedy z moci své vůle a snažil jsem se dále obrátit směr mraku zlých předzvěstí. Nevěřil jsem však, že se mi to může podařit a – také se mi to nepodařilo.

Přišla tedy válka. Zdálo se, že zeslabuje vliv tohoto mraku předzvěstí, ale neušla mi skutečnost, že lidstvo začíná trpět a bude trpět mnohem více. A tak jsem stál obrácen proti neurčitým konturám zla, v nichž ta válka byla pouhou epizodou. Významnou epizodou, ale nikoli rozhodující. V každém případě jsem se tedy zapletl do šarvátek, kterými byla válka. Vlnami duševních stavů a napětí jsem se snažil, aby výpočty generálního štábu Německa byly chybné, a týmiž vlnami jiných kvalit jsem se snažil docílit toho, aby Anglie vydržela kritickou dobu osamocení.

Při ofenzivě německých vojsk proti Francii jsem se cítil jako soustava pevností, které tam skutečně byly, a cítil jsem také, jak se tato soustava roztavuje ve výhni strašné německé palby. Stal jsem se rychle zemí Francie, abych mohl posoudit situaci z tohoto hlediska, a německé vojsko brázdilo mé tělo jako tuto zemi. Když bylo dílo zkázy téměř dokonáno, proměnil jsem se v oblohu, míruplnou oblohu, abych viděl, zda zkáza fyzická má být úplná – nezdálo se mi, že bude. A tak jsem se účastnil různých šarvátek. Byl jsem svědkem námořní bitvy v Severním moři a stal jsem se klidným až poté, když jsem viděl, že Němci bitvu s Angličany prohráli. Trpěl jsem neúspěšnou snahou čelit německé ofenzivě v Africe a sledoval jsem námořní bitvu Angličanů s Italy ve Středozemním moři tak dlouho, až jsem již žádnou italskou loď široko daleko neviděl. Mezitím jeden můj známý dirigoval pohyby svých rukou bitvu Angličanů v Africe od El Alameinu až kamsi do Tunisu, kdežto moje pozornost se soustřeďovala na samotného Hitlera, jehož vnitřní postavu jsem chytl při neúspěšné německé ofenzivě u Stalingradu. Tam jsem s ní bil o stěnu zákopů, až z ní opadalo maso a zůstala z ní pouze malinká lebka, nasazená na holé miniaturní páteři – to všechno jsem pak zahodil.

Pak jsem se stáhl do defenzivy. Bylo už jasné, že Německo s plány pokořit většinu lidstva nebo lidstvo všechno nezvítězí, a proto jsem pátral po dalších zřídlech temnoty.

Válka skončila. Ještě jsme tu ani neměli Rusy a už jsem musel prohlásit, že propast, která už dávno byla před lidstvem, je blíž. Napínal jsem pozornost, kde je toho příčina, a tak asi za tři čtvrtě roku po válce jsem se ocitl v generálním štábu SSSR, kam také přišel Stalin a prohlásil: „Připravte válku.“

Všechno už bylo jasné. Potvrdila se slova kteréhosi „soudruha“ ředitele, který už od mládí byl komunistou, vychovaným v Sovětském svazu: „Teď už je situace

jasná. Co bylo v cestě Sovětskému svazu, bylo Německo. To neexistuje a zbývá tedy jen Amerika.“ Okolnosti jeho názory potvrzovaly. Táž Amerika, která přinášela oběti ve dvou světových válkách, aniž z toho těžila jako Sovětský svaz z druhé světové války, byla lidem představována jako centrum všeho zlého. A to zůstává dodnes. Proč tomu tak je? Kdyby nebylo Ameriky, Sovětský svaz by se už cítil pánem všeho světa. Ale byl rok 1946, rok mé druhé mystické realizace. Do krajnosti jsem se namáhal čelit magicky tehdejšímu vývoji, ale nemohlo se mi podařit víc než to, že jsem mohl odpovědně prohlásit: „Podařilo se mi docílit toho, že v Americe budou mít správná vnuknutí.“

Potvrzovalo se mi to mnohokrát při nekonečných „mírových jednáních“ Západu s Východem, až jednou jsem konstatoval: „Truman při jednom z těchto jednání povstal a prohlásil, že za těchto okolností dále jednat nelze.“ A pak už byl Východ se Západem definitivně zneprátelen.

Co jsem o tom soudil? Amerika (a konečně také Anglie) nechtěly dát Sovětskému svazu svět na pospas. Byl jsem do jisté míry uspokojen. Ale vyvíjel jsem nesmírné úsilí v kladení světla svobody (politické) proti záměrům vládců Sovětského svazu, až jsem dosáhl toho, že jsem se dostal do blízkosti Stalina, kterého jsem na jedné recepci vnitřně chytl do ruky a utloukl ho o hranu stolu a pak jsem ho utopil v polévce. Pak padl stalinismus. Přišel však Chruščev, do jehož blízkosti jsem se rovněž dostal a při jedné vojenské poradě jsem nahlas oponoval, načež se Chruščev na mne vrhl, ale já jsem se ho chopil a v zubech jsem rozdrtil jeho hlavu a prokousal se mu až na páteř, která v mých zubech praskla. Věděl jsem, že Chruščev padne – a padl. Jenže zlo dosud nebylo zažehnáno. I když se mi podařilo magickými opatřeními založit hluboko v příčinném světě příznivější osudy lidských bytostí, přece jen zlo tyto osudy předchází. Byl jsem totiž nesmírně handicapován. Byl jsem stále obnažen existenčně, zatížen finančními nedostatky atd. atd. Ale vím: v rukou člověka je moc řídit osudy světa podle vlastní vůle. Nejde o nic jiného než stavy mysli a nálady čelit týmž stavům, které jako vodní masy na zemi pulsují v prostoru, podrobuje si každého, kdo není mocen sebe samého ovládat. Ale dokládám:

Kdo nechceš propadnout peklu a zničení, čel ucelenými dobrými stavy mysli a nálady zlým stavům mysli a nálady, které pulsují v prostoru a strhávají mysl a náladu lidí, kteří se neovládají. Nepůsob tedy k jejich zlu. Nebuď jako pekelní mágové, samozvaní vládcí národů, kteří si vždy myslí, že vládnout znamená válčit se světem. Mír je cosi nesmírně vzácného. Když jako magik „pravé ruky“, magik vysoké cesty budeš chtít dospět k vnitřnímu vyrovnaní, kterým se posléze končí každá strast, budeš toho všeho muset dosahovat činěním dobra všem.

Nedomnívej se, že problém strasti je zúžen na tvou osobu. Abys mohl pokojně zhasnout navždycky pro tento svět, musíš předem tento svět zahalit aktivním přáním všeho dobrého, které na vysoké cestě musí být přáním vůlí prosazovaným, magickou silou, která tě bude stále zahalovat, dokud nepřestaneš být viděn světem nedokonalosti jako kdysi Henoch.

Neboj se cesty vysoké magie, když toužíš po osvobození. Ať jako mystik, nebo jako magik, dosáhneš osvobození až tehdy, kdy „překonáš svět“. Ne mečem a zlem, jak se domnívají političtí vladaři světa, nýbrž myslí a náladou. Ovšem musí mít za podklad dobro, to je aktivitu, která skutky ctnosti dává sebe světu, aby jáství zmizelo a bytost se tím připravila na ztotožnění s absolutnem.

Pokud jde o mne, dělal jsem, co jsem mohl. Cítil jsem se dost silný, abych přemohl svět, ale tíživé podmínky mi umožnily pomoci více své osobě než světu.

Byl bych raději, kdyby to bylo opačně. Víím totiž, že jedinec nemůže být blažený ve válčícím světě. Proto bych byl rád získal pomocníky na udržování žádoucího komplexu myšlenek a náladových stavů, ale nikdo mě nechtěl slyšet. Každý, koho jsem zasvěcoval, vyzvedával své osobní problémy, problémy červa, a tak nemohl pochopit, že skutečné řešení leží v nadosobním hledisku a postoji. Takže ten dosáhl dobrých pocitových stavů, onen potěšujících postřehů, ale málokdo alespoň předtuchy moci překonávající svět.

Cítím se na odchodu ze světa. Proto mi málo záleží na vyjádření nebo zachování tajemství. Přeji si pouze, aby někdo šel po stejné cestě, po které jsem šel a až dosud jdu já, protože to je nejen k jeho dobru, nýbrž i k dobru jiných. Cestou tvoření dobré karmy a tím také rozvoje božské moci, již musí dosáhnout ten, kdo se necítí schopen být sám až do zániku sebe – jen ten, kdo se toho cítí schopen, může jít cestou naprostého zřeknutí a tudíž bez ohledu na tvoření dobré, světu užitečné karmy.

Byl jsem tedy magikem. Dokázal jsem celá léta držet jednu jedinou myšlenku bez odchýlení se od ní. A víím: kdyby někdo za těchto okolností měl lepší zevní osud, mohl by si hrát s osudy světa jako se svými náladami. Ty „někdo“, vyskytni se a dovrš to, co jsem začal já: udrž pokoje plnou, zbožnou a přáním dobra plnou mysl bez zakolísání a proti všem nepřátelským vlivům přírody až do konce svého života. Pak budeš druhým, kdo jde touto cestou, cestou svých předchůdců.

ODKAZ

Proč jsem vás, kteří hledáte a litujete, že jste se se mnou nesetkali, nezavolal? Probudil jsem se za špatných okolností. Za tíživých poměrů existenčních a tak trochu jako analfabet. Jen zážitek probuzení mi vnukl přesvědčení, že mé poznání je to, po jakém touží každý člověk, ať záměrně a vědomě, nebo instinktivně a nevědomě. Proto jsem rozhodl, že nauku odevzdám světu.

Veliký úkol pro obtížnou situaci. Bylo třeba tak mnohé doplnit a uzpůsobit se k přenosu mystických zkušeností do mysli a jejím prostřednictvím mezi lid. K tomu určité pevné zevní postavení, které dosavadní stav vylučoval. Musel jsem vědět, že je třeba napřít síly tímto směrem. Předpoklady pro to byly dány získaným mystickým poznáním. Proto nikoli můj, nýbrž váš osud způsobil, že mi démon, zvaný Máró, podal nabídku, ať zanechám svého úmyslu výměnou za všechny dobré možnosti světské, které mi dal na zkoušku k použití. Ale nemohl tím způsobit, abych na vás přestal myslet. Proto se znovu dostavuje s hrozbami. Ale co znamenají hrozby pro toho, kdo ví, že nepřítel byl správně napaden, a je následkem toho u vesel? Tím dochází k pomalému, vyčerpávajícímu boji dvou mocí, z nichž jedna myslí na uplatnění nauky, kdežto druhá na ohrožený životní názor lidí, kteří jsou v její moci. Však slyšte taktické projevy nepřátelského tábora: „Vykoupu svět v krvi! Zničím tě beze zbytku!“ aj.

I když jsem mohl zabránit mnohému z toho, čím mi bylo vyhrožováno, přece jen jsem povětšinou vedl jen obranný boj. V každém případě však dnes vím: učinil jsem, co bylo v mých silách. Nezkomolená nauka spatřila světlo světa a je na těch, kdo jsou u její kolébky, jak ji v životě, mezi svými bližními, uplatní. Vás všechny jsem tedy zavolat nemohl. Tam, kde chce nepřítel koupat svět v krvi, není dovoleno udělat chybu předčasného výpadu. Či se mám prohlásit za blázna, když sluhové démonů slídí, aby vyplnili líheň Boha? Pociťuji to na kůži, unikám a žiju! Dokonce se před mým zrakem rozprostírá světlo vítězství. To znamená, že předpokládám, že boj je již rozhodnut. Nic nemůže zkomolit to, co jsem vytyčil jako rovné, leda dědici. Ale věřím i jim. Vím totiž dobře, že jsou v paprscích téhož Boha, který mi dal nezničitelnou jistotu, že úkol byl dobře vykonán.

Čekám na milou smrt! Těším se na její milý úsměv, který byl do nedávna hrozbou. Tedy usmíření! I když jsem vás nemohl zavolat. Vím přece, že to byl

Máró, schopný položit deset tisíc léček, do nichž tak snadno upadne každý, kdo není dobře ozbrojen. Ostatně napněte síly jako já, který jsem vyhrabal nauku ze smetí a zátop světskosti. Směrnice jsou zachovány, kdežto já jsem jich neměl. O co máte proto lehčí pozici? A i pomoc přijde! Že to nejsem já, kdo pomůže? Každý má své úkoly. Nauku jsem vyhrabal a donutil démona, aby uznal, že jsem ji učinil živou, a proto způsobitou pro konkrétní projev, to je uskutečnitelnou těmi, kdo jsou opravdového založení, poctiví a skutečně hledající. Uznání vynucené na démonu vyčerpalo všechny mé síly. Byl jsem přece pouhý jedinec proti moci, která má k použití celé lidstvo, holdující světu a smyslovosti. Vzhledem k tomu to byl nerovný boj. Kdyby se mnou nebyli bohové, sotva bych ho mohl vyhrát. Vyhrál jsem ho, nauka tu je a vy ji můžete uskutečnit pro dobro všech lidí.

*28. 12. 1954 odpoledne ve 4 hod.
na chalupě v Řečici*

PŘIZNÁNÍ

I přes nejpečlivější pátrání po Bohu, jak ho chápou křesťané, se mi ho nepodařilo nikde ve vesmíru nalézt. Jen při druhé realizaci jsem se shodou okolností dostal do tzv. nebe brahmů, kde se brahmové parisadža a purohita na moji myšlenku „ten je asi bohem brahmů“ jednomu z nich poklonili; jednomu, který jejich poklonu přijal. Byla to pro mne poněkud nesnesitelná situace – proto jsem se vznesl do výše, dotkl se jeho kolen a prohlásil: „Ty jsi též vznikáním a zanikáním.“ A potom jsem viděl, že týž bůh brahmů je také bytostí nebo něčím takovým s mocí celkem omezenou, jaká neodpovídá představě opravdové všemohoucnosti. To jsem poznal i přesto, že jsem musel konstatovat, že kdybych se necítil zrovna jako chlapec, zřítíla by se na mne lavina karmy. Jenže choval jsem se tak jako kluk, který vlezl sousedovi na hrušky a dovedl včas utéci, když ho chtěli lapit. Tak toto bylo moje setkání s nejvyšším z bohů.

Poznal jsem však něco jiného. To, co se shrnuje pod pojmem Bůh, je symbolizováno stavy vědomí, jichž je poměrně velký počet. A tyto stavy jsou způsobilé pro nepředstavitelný rozvoj; kromě nich existuje pouze zákon, který můžeme poznávat v udržování se určitých stavů vědomí, které si ten neb onen jedinec osvojil.

Zákon, podle své povahy zvaný karmický, je jakoby inteligentní silou, střežící vše, co bylo vykonáno. Úpí-li lidé pod mravními nedostatky a tím pod strastmi, které je pronásledují ve vnějším životě, je to jen proto, že rozvinuli tomu odpovídající stav vědomí. To mám vždycky na zřeteli, a proto se snažím, abych rozvinul transcendentní vědomí, které bych mohl sdělit své bytosti. Pracuji na tom, abych uchránil své vědomí před vjemy nesčetných jevů zevního světa a sdělil tento stav i vědomí elementárnímu, které střeží přirozené živočišné tendence mé fyzické bytosti stejně, jako je střeží u každého jiného člověka. A zatím se čas od času ocitám v pocitu nekonečného rozpětí vnitřní vědomé svobody, již nemůže omezit žádný z bohů. Vše je tak spravedlivé; nic nemůže být nikomu přidáno, čeho sám nedobyl nebo se neuzpůsobil k přijetí.

A tak tedy nemám Boha, všemohoucího pastýře, který může někomu cokoli dát ze své nevyzpytatelné vůle. A modlím-li se? Vždyť je to vzývání příslušného stavu vědomí; tyto stavy naprosto nejsou jen v tuhé spojitosti se skutky rukou,

nýbrž i myslí a stavů vědomí. Vyzývání je jen jedna z metod, která otevírá cestu příslušnému stavu vědomí, jenž se pak může v mase lidského vědomí usídlit a rozvinout. Příslušné stavy vědomí je vůbec třeba mít na zřeteli trvale, jako mívají lidé trvale na zřeteli svět. Pak se místo temnoty stane potenciálem bytí světlo. Kdo uctívá Boha, jenž je stavem, jaký snad lze nejlépe charakterizovat jako světlo ukryté v temnotách, obklopujících svět, ten rozvine stav, zvaný Bůh, a jeho rozvinutím získá božské vědomí.

A nyní jednu připomínku: nechť nevědomí křesťané, kteří si říkají mystikové a chtějí všemu rozumět, i když tomu vůbec nerozumějí, neříkají, že mne Bůh k sobě vede jiným způsobem. Jsem dosti zkušený, abych věděl, co se se mnou děje; kromě toho jsem procestoval vesmír a prošel všemi stavy vědomí až k tomu, za nímž není žádného dalšího stavu. Proto mohu prohlásit, že bohové, andělé atd. jsou pouze maskami stavů vědomí, těch stavů, jejichž rozvoj je závislý na určitých postupech v činnosti, psychických stavech a stavech vědomí. Víra, modlitby a jiné úkony zbožnosti jsou mentální postupy a v dobrém smyslu připravují rozvoj správných stavů vědomí, jestliže věřící člověk netrpí náboženskou chorobou, zvanou teologie. Tu chorobu musí nejdříve vyléčit s vědomím, že mu stejně není vůbec nic známo z toho, co vyznává jako přesvědčení nebo záměr, jejichž původ je v abstraktních myšlenkových konstrukcích. Jsme přece jen pouhé děti. Co víme, když jsme sevřeni v kleštích určitých názorů, o velkolepé souhře stavů, sil a napětí, které si vyměňují vládu ve vesmíru stejně jako barometrický tlak na zemi. Mohu-li se odvážit něco tvrdit, mohu to jen proto, že se mi podařilo sledovat své bytí do nehlubších záhybů jeho procesů jako pozorující a zkoumající vědec, který odstranil balast představ a personifikací a vidí jen síly, které mají kvality, jejichž převládnutí je závislé na psychických činitelích a na karmě. Tu nalézáme ve své bytosti v animálních impulsech, atavistických jevech a pohnutkách, řízených z podvědomí. Až tam je zřídlo všech jevů, jejichž představení z nás činí idealisty nebo materialisty podle toho, ze kterého konce se na toto divadlo díváme. A cíl – je také! Je tam, kde se může nalézt proměněné vědomí, před nímž se nerozkládá žádné dění, nýbrž nepohnutelnost, již lze pochopit pouze jako absolutno a která se může manifestovat jako ničím neohraničené světlo, v němž není tendencí k rozvoji ve stvoření.

Ano, stojím jakoby před zdí. A vím: v tu chvíli, kdy se jí dotknu, zmizí tato moje bytost ve vesmírném bezmeznu, neboť ta zeď je právě jím. A mám se snad na ni dívat jako na temnou propast, jak se snadno může jevit tomu, kdo svou trošičku, kterou je jeho bytost, zatížená vědomím já, chce předložit vesmíru jako poslední faktor nejvyšší skutečnosti? Nikoli! Vidím ji přece jako možnost

nejvyššího rozpětí sebeuvědomění, stav to, který ve mně nevzbuzuje žádných obav, protože jsem zahodil své já. A tak mi je to, co se obecnému člověku jeví jako temná propast, neohrazeným jasem. Nejsem tedy před bohy nebo Bohem, nýbrž před absolutnem – to je příznivým domovem...

Neděle 3. července 1955 v 5 hod. ráno v Řečici.

BILANCE

Je rok 1973. Jsem po minimrtvičce, která ve mně zanechala nějaké následky. Brzy se unavím a i mysl poháním k činnosti se sníženým úspěchem. Tak vidím zcela objektivně, že „slunce mého dne“ už zašlo a že tedy žiju svůj večer. To mě vede k tomu, abych bilancoval.

Abych mohl bilancovat zcela správně, musím se vrátit k samému začátku, kdy jsem přijal a začal uskutečňovat nauku tak, jak jsem jí porozuměl. To její uskutečňování netrvalo příliš dlouho, protože jsem přijal všechny její příkazy; nevyhýbal jsem se těm obtížným mravním, jimž se tak často vyhýbají ti, kdo si myslí, že to bez jejich uskutečňování také nějak půjde.

Už za půldruhého roku jsem dosáhl realizace, jejíž nejlepší částí bylo vytržení mysli. Tím jsem poznal, jaké štěstí je údělem těch, kdo usilují tak, jak jsem usiloval já, a pomyslel jsem tedy na to, že svou nauku sdělím i jiným.

Protože jsem byl zvyklý sledovat každou pohnutku, jež vystupovala ve mně nebo v atmosféře kolem mne, zpozoroval jsem, že něco mimo mou osobu na mou myšlenku hned reagovalo, že se mi můj záměr nesmí zdařit.

To „nesmí“ mi vnuklo myšlenku, že toto sdělení nepochází z Boha. Nestalo se však nic pozoruhodného, protože mi bylo jasné, že se musím ještě zdokonalit v poznání sama sebe. Pokračoval jsem v něm tedy a tím jsem dospěl k poznání, že naše rozhodnutí mají své duchovní nepřátele; tím mým nepřítelem, jak jsem poznal, byla tzv. strážkyně Prahu.

Já jsem však neměl „horký nápad“, který by mě vedl k hlásání nauky. Až příliš dobře jsem už věděl, že takový výsledek, k jakému jsem já dospěl, vyžaduje práci na sobě, kdežto kazatelství dokáže snad vzrušit mysl, ale jistě život nepřetvoří.

Bylo mi jasné, jak je cesta k duchovní dokonalosti ovlivňována i sociálními poměry a jak těžce se dají přesvědčit ti, kdo nad prostým způsobem života neuvažují, nýbrž jej prostě žijí. Proto jsem se zaměřoval na zasvěcování od jednotlivce k jednotlivci, a to ještě pomocí tzv. indukce, která je vlastně tzv. přenosem nauky od ducha k duchu a současně i od ucha k uchu.

Byl jsem tehdy v trvalém kontaktu s J. J., jehož jsem vybídl ke spolupráci se mnou. Nebyl spokojen se svými sociálními poměry, proto jsem mu mohl

slíbit, že ho použiju jako zeď, za níž budu pracovat tajně, půjde-li se mnou do společné domácnosti. Jako vedlejší výsledek jsem mu slíbil štěstí ve všem a nadmíru prostředků k obhájení zevní existence.

Háralo v něm však něco jiného. To vyjádřil tím, že do něčeho, co jsem mu dal k přečtení, zcela nelogicky napsal, že „dnešní žena je více reálná než subtilní“ a že se „nenajde žena, která by žila ideálně“. Když potom „reálnou“ ženu našel a chtěl s ní jít společně životem, chtěl to udělat tak, abych mu to nemohl rozmlouvat. Utekl tedy přede mnou a šel nezvyklou cestou tam, kde se měl zavázat k manželství. Pozdravil jsem ho na této nezvyklé cestě dokonce v místě zcela neobvyklém. Tam, kde jsme se setkali, jsem mu řekl, aby od svého úmyslu odstoupil. Odpověděl, že bude jednat jen čestně. Namítl jsem mu, že nejčestnější by pro něho bylo prchnout od toho co nejrychleji.

Neposlechl. Pokud vím, byl někdy od ní různým způsobem bit. To bylo celkem vedlejší. Horší bylo, že i po jejím prohlášení, že za něj bude bojovat atd., mu v době jeho nezaměstnanosti odmítla dát najíst.

Tak jsem ztratil prvního potenciálního spolupracovníka. Vepsal jsem si do sebe příslušné poučení, abych se vždy spoléhal především na sebe. Ale přesto se podobná situace opakovala ještě jednou. Vedl jsem jednoho, J. Š., který byl velmi talentovaný. Na mne už padaly chmury z předzvěstí, jejichž první vstup do mého života začal hrozbou, že se mi nesmí podařit mé záměry pomoci jiným naukou.

Odkudsi za valem ohraničujícím sféru viditelná od sféry neviditelná se vynořovali příšerní jezdcí z Apokalypsy a já jsem v tom spatřoval jak začátek mého boje, tak i nových osudů celého světa. I když jsem o tom s J. Š. mluvil, on přece jen viděl spásu v jiném postupu. Usmyslil si, že nepůjde cestou takové poddajnosti osudu, jako jsem šel já, nýbrž že zbohatne a pak začne nauku rozdávat. Tím pro mne odpadl, ale sám se zapletl v neřešitelné poměry.

Když pomocí nečistých „kšeftů“ získal za Hitlera nějaký majetek, přišel o něj při první měnové reformě. Ale on se vzdát nechtěl. Byli mu dobří Rusové, jimž prodával tajně pálený alkohol, a tím si znovu pomohl k nějakým penězům.

Přišla druhá měnová reforma a od té se už celkem na nic nevzmohl. Nebo pouze na vizi, že bude bída, hlad a revoluce, před čímž vším se uchrání tím, že bude pěstovat berany; ti mu v té bídě a revoluci dají jak potravu, tak i odívání, protože mají nejen maso, ale i vlnu. A jak to bylo s tou vizí? Ta přišla až potom, když viděl, že „homo socialisensis“ nesmí mít žádný majetek. Než se to dozvěděl z vlastní zkušenosti, viděl na čas v socialismu počátek ráje pozemského, kde se dá pěstovat jóga jen tak pro zábavu.

I to tedy padlo.

Já jsem však nečekal tak dlouho, abych byl primitivně, přímou zkušeností, takto poučen. Už dávno předtím, ještě dříve, než přišel Hitler a po něm „dikta-tura proletariátu“, jsem začal celé své dílo zakládat pouze na sobě samém.

Bylo mi jasné, že takové dílo nemohu vykonat sám. Měl jsem však dost zkušeností, abych mohl přesvědčit druhé i jejich vlastními mystickými zkušenostmi i pochopením toho, co to vlastně dělám. Právě od toho jsem si sliboval, že než vyčerpám své životní síly, najdu nástupce, kteří převezmou mou úlohu a budou v ní pokračovat až k dobrému úspěchu, jenž by prospěl všem.

Nejedná se přece o mnoho. Má být splněna podmínka, že se člověk podvolí příkazu poznávat sama sebe ve všem a přitom se cítit pouze šťasten, povznesen nad všechnu bolest a sobectví. Přitom se ovšem nesmí citově a vědomě komunikovat s chtivými lidmi, kteří o své povznesení neusilují.

Já jsem vlastně vyčerpал svůj život pouze v tom. A ukazovalo se, že právě to je práce v říši příčin, protože to je v antagonistickém prostředí indukční fenomén, jenž přinese žádoucí výsledek. Je tu pouze skutečnost, že setrvačnost ve světských tendencích je odpůrcem, který se manifestuje jako strážce Prahu, jestliže jsou tyto tendence provázeny zavidostí.

Zdá se – a také se to tak dá dobře poznat – že karma lidské zkázy je už od mých mladých let dost silná, aby se lidé zavile drželi svých světských tendencí. Proto jsem jako jedinec nemohl počítat s naprostým úspěchem ve svém úsilí. Ale i pro svět záporných sil platí zákony strategie: když je úsilí jedince, snažícího se vykonat takové dílo, přeneseno, pochopeno a zachováno, pak děs Prahu vyklízí bojové pole bez boje. Když však někdo právě tím, že vystihl příslušné podmínky, začne pracovat v říši příčin a pro strážce Prahu tím vzniká hrozba, že by se mystické učení rozšířilo po světě tak, že by získalo masy bez zachované tajné tradice, takového člověka vždy strážce Prahu likviduje, jestliže nemůže převést celé toto úsilí ve svůj prospěch.

Protože jsem sibil vědom těchto souvislostí, nikdy jsem nevyzradil metodu ani smysl této práce v říši příčin. Čekal jsem pouze, že až ti, kdo mě následovali, pochopí to, co jako mystikové mají pochopit, přiblíží se mi s přátelským duchem, na základě čehož je zasněním do toho, co jsem udělal. A protože základním předpokladem takového zasněnění je zřeknutí se světa, sledoval jsem ty, jež jsem do nauky zasněňoval. Jenže bohužel nikdo neaspiroval na vítězství nad sebou a tím i nad světem. V nejlepším případě každý pouze bojoval se sebou samým, ale vždy jen tak, aby zase na čas podlehl světu a pak se zase zvedl, takže ze sebe ti lidé činili „věčné bojovníky“, kteří mít úspěch prostě nemohli. To však byli ti

„lepší“. Horší předstírali, že plní mravní podmínky nauky, ale jinak žili světsky, aniž se vůbec pokusili sebe přemáhat, přemáhat své sklony až k překročení nejvyšší meze vnitřního odporu nebo náporu smyslových sklonoů.

Tito lidé ovšem nikdy nemohli dosáhnout adekvátních úspěchů. Místo toho zemdlívali, až mnozí z nich zcela zemdleli a končili zpravidla zase ve zcela světském životě jako každý jiný běžný světský člověk.

Byl jsem tedy sám! V tomto stavu jsem plnil svůj nadlidský úkol dokonce s vědomím, že má odporová síla vyprchá, což může způsobit, že budu muset odložit žezlo mystické moci, tj. nepředat svým pokračovatelům a tím vrátit děsu Prahu jeho nadvládu nad světem.

Nikdy jsem se nesmiřoval s touto situací bez hlesu. Nabádal jsem jiné, nutil je, zobrazoval jsem jim výsledky námahy, již jsem na nich vyžadoval – prostě dělal jsem vůbec, co jsem mohl, abych získal nástupce, strážce nauky, vítěze nad zlem, mocné mystiky, jací by měli v nauce záštitu svého štěstí a své bezpečnosti. A ti lidé, kteří mne slyšeli a snad i znali, dělali si a udělali problém pouze s bojem se sklony.

Tak vypršel čas a já jsem byl postižen minimrtvičkou. Následkem této příhody jsem už docela objektivně usoudil, že nauku nepředám, nýbrž pustím ze svých rukou nazdařbůh. Tím pro mne vzniká úleva, již musím na konci svého života mít, jestliže se nechci zaplést do osidel teoretické nauky a nepřestávající mystické činnosti, za což bych zaplatil mystickou prohrou.

Co z toho vyvozovat? Já sám nic. Jsou tu však jiní, kteří šli za mnou a vědí už nebo alespoň tuší, o co tu jde. Ti nechť se bijí v prsa a přiznají „mea culpa“, aby snad chytili ulétající labuť.

Neslibuji, že to bude co platné. Přenos už nemůže být povahy fyzické, nýbrž jen duchovité, jakoby utkaný z neviditelných a nevažitelných pavučin. Jen z této duchovité tkaniny jsem i já těžil své zasvěcení. Ale já jsem měl dostatečnou rozeznávací schopnost, abych její jednotlivá vlákna utřídl a konečně z nich utkal příslušné zasvěcení.

Ne. Tato rozeznávací schopnost není nikdy darem karmy. I když má člověk nějaký fond dobré karmy, vždy pouze nekompromisní dodržování mravních příkazů duchovní nauky učiní tuto schopnost dokonalou, nadprůměrnou, nadlidskou.

Proto vy, kteří tuto schopnost nemáte, nevymlouvejte se na to, že vám nebyla dána do vínku. Myslete si podle skutečnosti a pravdy, že jste chtěli mravní příkazy nauky upravit podle svých potřeb, abyste mohli vyžívat své smyslové sklony. A vězte: práce v říši příčin není pouze smutná povinnost těch, kdo se oddali nauce. Je to práce na zlepšení stavů vlastního prožívání; to „ve všem sama sebe

poznává, jsem radostivý“ přece není smutnou povinností stoupenců nauky. Je to práce prakticky už vykoupených, jestliže ji vykonávají stále, aby své příjemné duševní a pocitové stavy prohloubili, zdokonalili a upevnili.

Co z toho vyvozovat? Kdo se svým mystickým úsilím nedostal tak daleko, abych mu tyto jednoduché věci sdělil, jistě mysticky pracoval pouze druhotně, kdežto prvotně holdoval světu buď jako požitkář zcela světu propadlý, nebo jako člověk bez charakteru, jemuž neleží na srdci problém těžké karmy světa.

Ano. Ti, kdo pracují na velikém díle nejen vlastní, nýbrž celosvětové karmické přeměny, činí to pouze nepřerušitelným prozařováním světa štěstím, blažeností a až nadpomyslitelně dobrými pocity oním prostým „ve všem sama sebe poznává, jsem šťasten“.

Ne! Příliš mnoho sobectví jsem u vás všech viděl. Proto jsem vás nezasvětil do stavů pronikání celé své bytosti štěstím. Chtěli jste přece pouze smyslové požitky, a proto toto „tajemství“ muselo pro vás zůstat zamčeno. Jinak byste to do všeho pronikající štěstí otrávilí chtíči, pudy, vášněmi a kdo ví čím ještě, čímž byste místo práce na díle vykoupení ze strasti vykonali dílo vnitřní zkaženosti všech, kdo by vámi byli prozářeni.

Ne má je tedy vina na tom, že se mi nepodařilo provést onen tzv. přenos! Měl jsem už od útlého mládí dost zkušeností, abych vás mohl zasvětit a přenést na vás nepředstavitelně vysoké nebeské stavy. Měl jsem však také odpovědnost zasvětitelů, kteří ani nezprofanují ani nezničí velebné kvality božího ducha tím, že bych je svěřil nečistým rukám a nečistým duším. A tak to jednoduché „ve všem sami sebe poznávající, jsme šťastni“ jste nemohli okusit. A protože jste to nemohli okusit, mohli jste mě podezřívát, že zasvětit nedovedu nebo nemohu. Dovedl jsem, dovedu a mohl jsem a mohu. Ale již dost zlé karmy se natropilo tím, že někdo vystihl podmínky pro rozvití blaženosti a seznámil s tím i druhé, kteří to všechno zpronevěřili proto, že ze sebe nevyhladili své smyslové sklony. Tím se z nich totiž stali chytráci, kteří si pěstují své vnitřní štěstí, jež chtějí rozmnožit a udržet tím, že konají zlo. To nikdy nebyla má cesta! Měl jsem vždy zájem na tom jít cestou rovnou, cestou poctivých. Jen proto jste ode mne nezískali zasvěcení.

Připozdívá se. Můj den se nachýlil k temnému večeru, a protože jsem vždy uvažoval pouze věčně, nazírám na možnost zachování nauky jen skepticky. I když je v těchto řádcích vysvětlení jak postupovat, přece ty morální nedostatky, podléhání sklonům, nedávají dobrý výhled na to, že se situace okolo přenosu může zlepšit. Ostatně proti mně jakožto nositeli nauky už nestojí nadějní, nýbrž pouze strážkyně Prahu, která na mně žádá, abych dal zpět „klíče nauky“. Ty

klíče totiž musí vždy někdo mít. Když ne mravně vyspělí, odpovědní, rozumní a moudří lidé, tedy zase jen ona strážkyně Prahu. Proto vy, kteří jste byli blízko mne, přiznejte vinu sobě. Ujišťuji, že já osobně jsem zcela šťasten. Poznal jsem nauku a pochopil ji až do základu a je mi tedy jasné, jak je nutno se chovat, aby člověk svou už na dosah vzdálenou spásu neztratil a místo ní si neudělal zásluhu pouze na prokletí. Problém spásy by měl také každý zrevidovat. Po celý svůj život jsem stál před lidmi, kteří si spásu představovali velmi sobecky. Byli ochotni být mystiky, protože si představovali, že je to nauka, jež jim má poskytnout osobní blaho, někdy nadlidské. Tedy jim. To znamená lidem vnitřně nepřetvořeným, jim, kteří vždy myslí jen na to, že jsou tím jejich já. Jenže ve vesmíru nejsou jevy statické. Vše plyne a z toho je nutno vyvodit, že i blaženosti lze dosáhnout v proudu „všeplynutí“. Už z toho důvodu musí člověk dospět k onomu „ve všem sama sebe poznáváje, jsem šťasten“. To vše je totiž proud, a když někdo sama sebe ve všem poznává, je také proudem, který už proto, že není peřejí pro existenci vyhraněného já, může být blažen už proto, že „sama sebe ve všem poznáváje“, učiní své štěstí nebo radost nebo blaženost trvale se v sobě obnovujícími, neboť je žije ve všech. Jeho já totiž už zmizelo a nemůže ony peřeje tvořit.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.